

Gerai padaryta dirbtuvė

Janiui buvo vienuolika metų, ir jis turėjo įspūdingą „beveik“ kolekciją. Beveik geras sporte. Beveik geriausias rašybos teste. Beveik juokingas, kai pasakodavo juokelius. Jis buvo tas, kurį žmonės mėgo, bet kuriam neplojo.

Ir po truputį jis ėmė tikėti, kad jame pačiame niekas iš tikrųjų nespindi. Jis nuolat lygino save su seserimi, su draugais, su kitais. Savyje jis matė tik miglotą, bet sunkų „nepakanka“.

Vieną dieną mokykloje atsidarė dirbtuvės – vieta meistrauti, sodininkauti, taisyti ir kurti. Janis ten nuėjo, nieko daug nesitikėdamas. Jis atsisėdo prie tuščio stalo, kol instruktorius pakvietė jį pataisyti lempą. Jis susikaupė, pakeitė lemputę, išvalė jungiklį ir... lempa įsižiebė. Jame pakilo tyli šiluma: jis buvo naudingas.

Kitomis savaitėmis jis vis sugrįždavo. Jis pataisė taburetę, pastatė gėlių dėžę, susidraugavo su Teo ir Aiša. Jis atrado bendro darbo džiaugsmą – be varžybų, be prožektorių šviesų.

Tuomet buvo paskelbtas iššūkis: sukurti kažką naudingo mokyklai. Janis pasiūlė dengtą suoliuką – ramią vietą skaityti ar pailsėti. Jo idėja buvo pasirinkta. Jis tapo komandos vadovu. Jį apėmė naujas jausmas – būti išgirstam.

Tačiau netrukus mokinių mėgstamiausiu tapo kitas projektas: didelė freska su spalvotais veidrodžiais ir skambiu šūkiu. Ji buvo vizualesnė, labiau „wow“. Kai kurie net sakė, kad suoliukas „pernelyg paprastas“, „nuobodus“. Janis tuos žodžius išgirdo tarsi smulkius dūrius po oda. Jis pradėjo svarstyti, ar neapsiriko.

Kurį laiką jis galvojo viską mesti. Vieną trečiadienį liko namuose, teisindamasis galvos skausmu. Jam atrodė, kad vėl grįžo prie „beveik“. Beveik naudingas. Beveik pasirinktas.

Tačiau Teo atėjo pas jį su sulankstytu eskizu rankoje.

– Mes tavęs pasiilgome. Nežinome, kaip surinkti sėdynę. Tu vienintelis, kuris moka.

Janis suabejojo. Tada apsivilko palatą.

Jis grįžo į dirbtuvę. Rado medieną, įrankius, pjuvenų kvapą. Ramiai ir užtikrintai vadovavo savo komandai. Jis suprato, kad tai, ką kuria, gal ir neturės freskos spindesio, bet bus ilgaamžiška. Tai tarnaus.

Atidengimo dieną mokyklos direktorius padėkojo visiems dalyviams. Suoliukas buvo pastatytas po medžiu. Prie jo pritvirtinta maža lentelė:

„Pauzės suoliukas – čia gali tiesiog būti.“

Kai Janis ant jo atsisėdo, jis nebejautė poreikio spindėti. Jis žinojo, kad priklauso čia.

Po mėnesio buvo surengta talentų mugė. Janis įsirengė dirbtuvių kampelį: sutaisytus daiktus, senelio įrankius, mažą lentynėlę ir nedidelį užrašą:

„Čia taisome, deriname ir mokomės.“

Jo stendas neturėjo nei muzikos, nei ryškių spalvų. Tačiau jis traukė smalsuolius. Janis aiškino, kvietė išbandyti, ramiai rodė, kaip veikia daiktai. Maža mergaitė

ilgai suko varžtą jo prižiūrima. Paauglys paklausė, kaip ištiesinti strypą. Vienas suaugęs pasilenkė ir tarė:

– Tu turi tikrą dovaną.

Janis neatsakė. Tačiau šypsena pakilo iki pat ausų. Tai buvo jausmas – egzistuoti savaip.

Po kelių dienų mokiniai buvo paprašyti užrašyti tris asmenines stiprybes. Janis paėmė pieštuką ir parašė: patikimas, pastabus, kruopštus. Neįspūdingi žodžiai, bet tokie, kurie jam tiko.

Kai mokytoja paprašė paaiškinti, jis papasakojo apie suoliuką. Apie mugę. Apie pirmąją lempą. Jis nesistengė sužavėti. Jis dėliojo žodžius taip, kaip dedi varžtą į jam skirtą vietą.

Klasės draugai klausėsi ir Janis suprato, kad galima būti tyliai svarbiam. Nepastebimam, bet gebančiam ir, kad kai kurie talentai matuojami darbais, o ne garsu.

**Bendrai finansuoja
Europos Sąjunga**

léargas

Finansuojama Europos Sąjungos lėšomis. Tačiau išreiškiamas požiūris ar nuomonė yra tik autoriaus (-ių) ir nebūtinai atspindi Europos Sąjungos ar Europos švietimo ir kultūros vykdomosios įstaigos (EACEA) požiūrį ar nuomonę. Nei Europos Sąjunga, nei EACEA negali būti laikoma už juos atsakinga.